

Mit szólnál egy izgalmas kihíváshoz?

SOPHIE RIGAL-GOULARD

HARMING NAP, SZEMÉTT NÉLKÜL

(vagy több)

SOPHIE RIGAL-GOULARD

HARMINC

NAP,

SZEMÉT

NÉLKÜL

(vagy több)

1. NAP

(SZEPTEMBER 14.)

MADISON

Ma délután, amikor a suliból hazafelé jövet átpörgettem a híreket a telefonomon, megakadt a szemem egy cikken, ami a hírportál *Régió* rovatában szerepelt. Kíváncsian olvastam végig.

Hazaérve áttöltöttem a cikket a tabletemre, és bedobtam a családnak a bombát:

– Delamarre-ék híresek lettek!

Arra számítottam, hogy a bejelentésem valamilyen reakciót vált ki belőlük. Tapsvihart ugyan nem vártam, de látva, hogy a hír az égvilágon semmilyen hatást nem tett rájuk, másképp fogalmaztam meg a dolgot.

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

– Delamarre-ék már megint valami zseniálissal rukkoltak elő, és tele van velük az újság!

Na, erre már sorjázta a megjegyzések.

– Delamarre¹, na ne már! – bődült el apa, és közelebb lépett.

– Loïck, psszt! Nyitva van az ablak! – csitította anya, aki épp akkor érkezett.

– Az ikrekről van kép? – robbant be a konyhába az öcsém is.

– Mit alkottak? – rikkantotta a nagybátyám, majd kitarta a hűtő ajtaját. – És rólam miért nem beszél senki a neten, mikor motorversenyeket nyerek?

Delamarre-ék a közvetlen szomszédaink. Ők az Émile Zola utca 6. szám alatt laknak, mi, a Bretin család, meg a 8.-ban. De a lakcímen kívül semmi közös nincs bennünk.

Delamarre-ék négyen vannak: az apuka, Bertrand, az anyuka, Anne-Flore, és a lányok, Perle és Alice, akik ikrek. Úgy tűnik, mind kitiltották a szókincsükből az olyan szavakat, mint „rendetlenség”, „hiba”, „felfordulás”, sőt még azt is, hogy

---

¹ Delamarre ejtsd: dölámár. A gyakran előforduló nevek kiejtését a könyv végén megtalálod.

„kapkodás”. Elég csak rájuk nézni, hogy TUDJUK, náluk mindig van zsebkendő, és sose megy kavics a cipőjükbe.

Nálunk, Bretinéknél alapból szintén négyen vagyunk: apa, anya, az öcsém, Austin és én, Madison... De nagyjából egy éve velünk lakik a fiatal nagybátyám, Pierrick is. Számunkra az, hogy „rendrakás”, „szervezettség” vagy „békés nyugalom” szinte nem létező fogalom. Minden úszik, elszakad, tönkremegy – és folyton kiabálunk. Ám az elég gyakori vitáink ellenére egy dologban MIND egyetértünk: nem igazán csípjük a Delamarre családot.

Vigyázat, nem kell ám azt hinni, hogy ne ápolnánk jó viszonyt a szomszédokkal! Épp ellenkezőleg, a szüleimnek sok barátja van az utcánkban. Ami egy kicsit fárasztó is, mert amikor gyalog megyek végig rajta, kétméterenként oda kell köszönöm valakinek.

Csakhogy Delamarre-ék mindig is mindent jobban csináltak, mint a többiek, és ez irtó bosszantó. Ráadásul még okoskodni is szoktak, szóval „módfellett idegesítőek” – a törpe kedvenc szavajárása szerint. (Így hívom az öcsémet, aki még felemelt karral

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

is alig másfél méter, viszont Einsteinnek hiszi magát, mióta csak megtanult beszélni.)

Az egész család végigolvasta a cikket, egyetlen sort se hagytak ki. Először apa reagált.

– Le kell köröznünk őket! – bömbölte, és öklével az asztalra csapott.

Anya a karjára tette a kezét.

– Hát persze, Loïck. Lekörözzük őket, ne idegeskedj!

Amikor apa kezdi felhergelni magát, anya nagyon halkán szokott beszélni hozzá... és ez hat! Ami azért vicces, mert anya amúgy mindent ezerrel pörögve csinál. A felületes szemlélőnek olyanak tűnhet, mint egy tornádó. De én tudom, hogy ez a szélvész bölcsességet és meggyőző erőt fúj.

– Milyen rendkívüli dolgot vittek véghez? – kérdezte a nagybátyám. – Mi a nyavalya az az „ötven zöldtipp, hogy megmentjük a bolygót”? Én is tudok egy csomó mindent, hogy megmentsem a Földet. Nézzétek: hopp, megmentem a bolygót!

Azzal szavait tettekre váltva, Pierrick kikapott a hűtőből egy darab sajtot, és a kukába hajította.

– Ez a sajt a rothadás előrehaladott fázisában volt – magyarázta nyugodtan. – Gázmérgezésben végez-
te volna a környék lakóinak jó része, aztán meg az
egész Föld.

– Ugyan már, Pierrick, a szomszédokról nem azért
írnak az újságban, mert romlott sajtot dobálnak ki!
Láthatod, hogy egy rakás szuper ökoötletük támadt!
– tiltakoztam, miközben újra átfutottam a cikket. –
Ezt hallgasd: nem kérnek prospektusokat a posta-
ládájukba, kizárólag újrahasznosított papírt hasz-
nálunk, más anyagokkal helyettesítik a műanyagot,
komposztálják a háztartási hulladékukat, fo...

– Akkor is lekörözhetjük őket.

A törpe meg se várta, hogy befejezzem a felsoro-
lást! Egyre gyakrabban vág a szavamba, és ez „mód-
felett idegesít”. Az egész család felé fordult.

– Ja, ja, ebben biztos vagyok – tett rá egy lapát-
tal apa. – És mi nem fogjuk ám beérni pár sorral az
újságban! Mi igazi szenzáció leszünk! Több ezren
fognak lájkolni bennünket... Példaképpé válunk!

A konyhában (rajtam kívül) mindenki lelkesen
bólogatni kezdett, kábé azt fejezve ki, hogy „Ez
tisztá sor. MI ezt érdemeljük!”.

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

– És Einstein talán azt is meg tudná nekünk mondani, hogy fogjuk lekörözni őket? – sziszegtem egy kurta gúnykacaj után.

– Szerintem belevághatnánk egy nullahulladékos kihívásba – jelentette ki higgadtan a kisöcsém.

– Micsoda?! Nulla hulladék? – grimaszolt a nagybátyánk. – Nulla... mint a sok ellentéte? És hulladék... mint szemét?

– Kidobjuk tán a kukákat? – kacarászott apa.

– Majdhogynem igen – folytatta a kis tökmag. – Viszont mielőtt még megválnánk tőlük, azt javaslom, hogy fényképezzük le őket a mostani állapotukban, vagyis dugig tömve. És adjunk magunknak időt, hogy változtassunk a szokásainkon. Ha le akarjuk körözni Delamarre-ékat, a NULLA HULLADÉKOT kell megcéloznunk! Aztán majd megtaláljuk, hogyan mutassuk meg a teljesítményünket... hm... az egész országnak?

Valamennyien a konyhai kuka felé pillantottunk. Még nyitva volt, ahogy egyébként a hűtő is. Szinte túlcordult a szeméttől, és szörnyen búzlótt.

Égnek emeltem a tekintetem.

– Nulla hulladék? Micsoda badarság! – morogtam.

Aztán becsuktam a hűtőszekrény ajtaját, és jó erősen lecsaptam a kuka fedelét, hogy emlékeztessem a nagybátyámat, ez is hasznos gesztus a bolygóért.

Apa összefonta a karját a mellén, pontosan úgy, ahogy Bertrand Delamarre feszített a tableten látható fotón. Megkérte anyát, hogy pózoljon mellette úgy, mint Anne-Flore Delamarre. A törpe befurakodott közéjük, és idiótán vigyorgott (ahogy a Delamarre ikrek).

– Oltári ötlet! – lelkesedett a nagybátyám, és úgy tett, mintha egy csomó fotót lőne róluk. – Már látlak is titeket a tévében!

– Oké, akkor rajta, vágjunk bele a kihívásba!

A törpe reszketett a boldogságtól.

A szüleimre pillantottam, és rájöttem, hogy ennek bizony a fele se tréfa.

Átbillentünk egy párhuzamos világba, én meg legszívesebben fejest ugrottam volna a kukába!

2. NAP

(SZEPTEMBER 15.)

AUSTIN

Még a hét elején kaptunk egy házit, amit egyre csak halogattam. Mit mondjak, dögunalmas feladat.

„Írd le a családot!” Tessék, ez Zouzou, az irodalom- és nyelvtanárunk legújabb ötlete. Igazából Zoumane tanárnőnek hívják, de mi, ötödikesek Zouzou-nak nevezzük, persze csak a háta mögött.

Tegnap végül nekiduráltam magam, és egy egész oldalt kipréseltem magamból:

Mi, a Bretin családban öten vagyunk.

Az apukámat Loïcknak hívják, és kalandos munkája van, ugyanis a Far West Cityben dolgozik, ami

egy vidámpark, és egész nap cowboynak van öltözve. Az apukám nagyon magas és nagyon erős. Tényleg hasonlít egy cowboyra, kivéve reggel, ébredéskor.

Anyukám, Marion nagyon alacsony a férjéhez képest. Viszont mintha rugóra járna. Ezer dolgot csinál egy nap, és amikor épp nem a munkahelyén van (egy irodában dolgozik a városházán), a család többi részét igazgatja, főleg azokat, akik nem rendelkeznek az ő szervezőképességével... Szóval mindenkit.

A nővérem, Madison tizenhárom éves. (Madisonynak csúfolom, merthogy ő meg törpének hív engem.) Ugyanabba az iskolába járunk, de mivel tudomást sem vesz rólam, mihelyt átléptük az iskola kapuját, nem hiszem, hogy bárki is kitalálta volna, hogy testvérek vagyunk. Egy kicsit Szörnyella de Frászra hasonlít, amikor túlságosan kifesti magát, de smink nélkül egész szép, legalábbis ellenfényben. Úgy kevésbé látszanak a pattanásai!

A nagybátyám, Pierrick a legjobb fej a családban. Még csak huszonhárom éves, tehát sokkal fiatalabb, mint a bátyja (az apukám), és azért lakik nálunk, mert nem talál munkát (és mert a kanapénkon irtó kényelmes aludni).

HARMINCFÉL NAP SZEMÉTT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

Van egy hatalmas motorja, állandóan azt suvicolja.

Az én nevem Austin. Tízéves vagyok, és mivel egy évvel korábban kezdtem a sulit, már ötödikbe járok. Én vagyok a legalacsonyabb a családban, sőt az iskolában is. Szerintem én vagyok a legalacsonyabb tízéves az egész városban! Ez sokáig bántott, egészen addig, amíg az apukám ki nem függesztett egy bölcsességet a szobámban, amit elalvás előtt minden este elolvasok: A TEHETSÉGET NEM CENTIVEL MÉRIK! Ez segít hinni magamban.

Ez volt a házi, amit készültem beadni. Csakhogy tegnap az életünket egy tornádó forgatta fel. A helyi újság egy egész oldalas cikket szentelt a szomszédainknak.

Delamarre, na ne már! – Ez apa kedvenc mondata. Mi az Émile Zola utca 8.-ban lakunk, ők pedig a 6.-ban. Mondhatni, elég közel vagyunk egymáshoz! Igazából a házuk hasonlít a mi házunkra... ha a miénknek is újra lennének festve az ablaktáblái, ha a falakról nem potyogna a vakolat, ha a mi kertünk is a versailles-i kastély parkjára hasonlítana, és csinos kis

kerítésünk lenne rácsos kapuval (ami távirányítóval nyílna-záródna, milyen menő!). Az emberek, akik először Delamarre-ék házát nézik meg, MINDIG megkérdezik, hogy a miénkkel mi történt.

Delamarre apuka folyton öltönyben van... kivéve a kertben, ahol zöld szerelésben feszít (szerintem az esetleges foltok miatt). Delamarre anyuka is nagy gondot fordít a külsejére. Kontyot visel, ami pöpecül be van löve, úgyhogy ő soha nem kócos (nem úgy, mint például anya, amikor késve indul a munkába). Delamarre néni a lányait úgy hívja: „liliomocskáim”, és állandóan mosolyog rájuk.

Ami érthető is... Perle és Alice ugyanis mutánsok. Ők is a mi sulinkba járnak. Ráadásul Perle az én osztályomba! A legrosszabb jegye ötös alá rajzból. A Delamarre ikrek udvariasak, mosolygósak, szorgalmasak, és mindig figyelnek órán. Az iskola ÖSSZES szakkörébe járnak a dél és kettő közötti szünetben, és mindig „pooooompás” ötleteik vannak (Zouzou szerint, aki velük vezeti a színjátszó kört).

Ha egy nap Perle és Alice elmennének az iskolából, néhány tanár tutira depresszióba zuhanna.

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

Ezzel csak azt akarom érzékeltetni, hogy a szomszédaink a tökéletességet súrolják, és... módfelett idegesítenek minket! Az, hogy bekerültek az újságba, jól felborzolta apa idegeit. Delamarre-ékkal azért készített riportot a helyi újságíró, mert az ikerkezdeményezésére (akik persze a Zöld bolygó szakkörben IS benne vannak) összeállítottak egy listát ötven zöldtippel a bolygó megmentésére, aztán az ötleteket át is ültették a gyakorlatba. Belevágtak a komposztálásba, nem fogadják el a boltban a műanyag zacskókat, nem kérnek reklámújságokat. Szóval, csupa csip-csup dolgot céloztak meg...

Én ettől sokkal MAGASABBRA teszem a lécet.

Azt javasoltam a családomnak, hogy vágjunk bele egy nullahulladékos kihívásba. Ha meg kell menteni a bolygót, hát mentsük meg istenigazából! Azt hittem, mindenki ki fog nevetni, és azt mondják majd: „Austin, fogd be a szád, szamárságok jönnek ki rajta!” (Ez a nagybátyám kedvenc mondata.) Vagy: „Austin, mucikám, szállj le végre a földre!” (Ez lett volna az anya-féle verzió. Anya egy csomó röhejes becenevet aggat rám.) De igazából,

Madisont leszámítva, aki hülyeségnek tartotta az elképzelést (nem is számítottam ovációra a részéről), jóváhagyták az ötletemet.

Szóval belevágunk egy király kihívásba!

Ezért aztán este úgy döntöttem, néhány sorral még megtoldom a házimat. Így:

Ez tehát a családom.

De még nem nem mondtam el mindent. A legjobbat a végére tartogattam.

Mi, Bretinék, még ha nem is igazán tűnünk tökéletes családnak, nem félünk hihetetlen kalandokba belevágni. Most is pontosan ezt tesszük...

Így, három ponttal fejeztem be, hogy fenntartsam a feszültséget, tudom, hogy Zouzou imádja ezt. Remélem, jó jegyet kapok rá.

Határozottan szuper ötlet ez a kihívás!

24. NAP

(OKTÓBER 7.)

AUSTIN

– Fejenként 360 kiló háztartási hulladékot termelünk évente. Ez majdnem 200 darab 2 kilós szemeteszsáknak felel meg egy év alatt. Ennek a mennyiségnek 30%-át elégetik (ami légszennyezéssel jár, szén-dioxid keletkezik), 35%-a pedig bekerül a talajba a szemétkukákban (ezzel meg a talaj és a talajvíz szennyeződik). A szemétnak csupán 20%-át hasznosítják újra, és 15%-át komposztálják, vagyis alakítják át trágyává – ami nagyon kevés.

Letettem a kis papírt, amire ezeket a számokat jegyeztem fel. A szónoklatomra a füle botját nem mozgatta senki. Madison a körmét lakkozta,

még csak fel sem pillantott. Apa épp egy fej salátát mosott az ebédhez. A nagybátyám egy reklámot nézett a legújabb álmomotorjáról, amit soha nem fog megvenni (mert „egy vagyona kerül”, mint mondta). Anya a megszáradt ruhát hajtogatta össze, nekem is a kezembe nyomott egy lepedőt, hogy segítsek.

– Azt akartátok, hogy tartsunk egy előkészítő megbeszélést, mivel ma kezdődik a kihívás! – méltatlankodtam. – Utánanéztem egy csomó dolognak, erre a kutyát se érdekli, amit mondok!

– Jaj, szívecském! Dehogynem, én figyelek, és igazad van, pontosan 100% jön ki, ha összeadjuk a számokat! – próbált nyugtatni anya, majd beletúrt a hajamba, és jól összeborzolta (ami módfelett idegesít!).

– Jó, akkor, ahogy megbeszéltük, ezen a hétvégén kitűzünk magunknak egy célt. Hogy megtegyük az első lépést a nullahulladékos kihívásunkban, a konyhai kukán fogunk dolgozni.

– Szerintem a konyhai kuka kicsit kicsi ahhoz, hogy MIND rajta dolgozzunk – jegyezte meg a nagybátyám. – Főként, hogy vannak íróasztalaitok is, ahol több a hely.

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

– Oké, ez megvolt, ugorhatunk is a következő viccre. – Madison csak ennyit mondott.

Pierrick rötyögött, és gyengéden belebokszolt a nővérembe, amit Madison ki nem állhat... Nem vártam meg, hogy panaszáradatba kezdjen, belecsaptam a lecsóba.

– Tehát azt javaslom, hogy mindannyian gyertek ki velem a garázsba. Ott kiborítom a konyhai kukát a földre, együtt átvizsgáljuk a tartalmát, hogy lássuk MINDAZT, amit végérvényesen kiiktathatunk.

– És miért éppen a garázsban csináljuk ezt, pont a MOTOROM mellett?! – hördült fel a nagybátyám. – Figyelmeztetek, Austin, nem szeretném, ha egy csepp szósz vagy más maradék fröccsenne a mocimra!

– Befoghatjuk az orrunkat egy csipesszel, ha büdös? – nevetgélt apukám.

– Majd elmeséliek, milyen volt, jó? Nekem nem igazán adja, hogy a szombat délelőttiemet szemételemzéssel töltssem. *Sorry.*

Madison szavai semmilyen hatást nem gyakoroltak rám. Űgyse számítottam rá a bolygó megmenetésében!

Apa megragadta a szemeteszsákokat, libasorban kivonultunk a házból, és elindultunk a garázs felé.

Delamarre-ék, akik épp akkor készültek elmenni otthonról, köszöntek nekünk. Apa kötelességének érezte, hogy odakiáltsa:

– Ma reggel felboncolunk egy kukát. Ha érdekli önöket, csatlakozzanak. Minél többen vagyunk, annál nagyobb a móka! Majd adunk kölcsön csipeszt.

Delamarre apuka és anyuka szokás szerint udvariasan mosolygott. Mindig egy kicsit befeszülnek, ha apa megszólítja őket. Az ikrek vidáman odaintettek nekem, én viszont rettentő komoly fejet vágtam. Végül is hulladékmentes misszió voltam!

A szemetes tartalmát a garázsban egy nagy ponyvára öntöttük, és mindannyian letérdeltünk köré. Kesztyűt húztam, és elkezdtem szortírozni a legalább hat kiló hulladékot, amivel két nap alatt sikerült megtömnünk a kukát. Sok élelmiszer-maradék is volt benne, de a nagyját mindenféle csomagolás tette ki.

– Szóval: chipses zacskók, pelyhes és hamburgeres dobozok, kupakok, habtálcák, cukorkás zacskók,

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

gyümölcsleves dobozok, alufólia-darabok, konyhai törülőkendő... Ezt mind elfelejthetjük – jelentettem ki, rámutatva azokra a dolgokra, amik nem ételmisszer-hulladékok voltak.

– Bi az, 'ogy elfelejt'etjük? – kérdezte Pierrick orrhagon, mivel becsipeszte az orrát (a tegnapi hal szörnyen búzlött).

– Azt akarom mondani, hogy ne vegyünk többet konzervet, dobozos, zacskós, habtálcás vagy műanyag csomagolású ételt. Egyszerű.

– Ez pompás ötlet, pintyőkém. Vagyis nem járunk többet boltba! – lelkesedett anya. – Ha pedig nem járunk többet vásárolni, rengeteg időnk felszabadul hét közben, tiszta matek!

Apa felnevetett, de inkább egy kicsit idegesen.

– Austin, szép, szép a nullahulladékos kihívásod, csak épp jó lenne, ha meg is lehetne valósítani. Tudod, ha nem veszünk ételt, nem eszünk. És ha nem eszünk, meghalunk. Tiszta matek.

– Na ja. Úgyhogy visszapakoljuk a kukát, mit szólsz? – állt fel máris megkönnyebbülve a nagybátyám.

Irtó csalódott voltam. Számítottam a családomra, erre az első akadálnál mindenki megfutamodik!

Madison épp ebben a pillanatban dugta be a fejét a garázsajtón.

– Fúj, de büdös van! – ráncolta az orrát. – Még mindig a szemetet szemlélitek?

– Az öcséd épp azt magyarázza nekünk, hogy nem veszünk többet csomagolt kaját. Semmi zacskó, doboz, konzerv meg ilyesmi... Vagyis felhagyunk az evéssel – jelentette ki a nagybátyám csúfondáros vigyorral.

– Ugyan már, egy rakás dolgot lehet kimérve vagy újrahasznosítható csomagolásban venni! – vágott vissza Madison fölényes arckifejezéssel. – Prisca anyukája a müzlit, a tésztát, a rizst, a teát, a lencsét és a szárazbabot is kimérve veszi, és papírzacskóban viszi haza. Tudom, mert a múlt hétvégén Priscával segítettünk mindent befőttesüvegekbe tölteni, és bepakolni a konyhaszekrények polcaira.

Prisca és Madison a földkerekség (és a galaxis) legjobb barátnői. SEMMIT nem csinálnak a másik nélkül. Példának okáért ma Madison zöldre

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

festette a körmeit. Már előre tudom, hogy Prisca milyen színű lakkot fog választani. Amikor az egyik tüsző, a másik lesz náthás.

– Örömmel hallom, hogy a barátnődnél hasznossá teszed magad – fintorgott anya. – Itthon bezzeg soha nem ajánlod fel a segítségedet, amikor hazajövök a vásárlásból.

– Mert Madison allergiás a csomagolóanyagokra. És arra céloz, ha a jövőben mi is áttérünk a kémérősre, tapasztaltan segít majd elpakolni, amit vettünk – kacsintottam a tesómra.

– Hé, ácsi, azért nem kell túlzásba esni! Én csak Priscának segítettem... Soha nem mondtam, hogy ez klassz ötlet!

Jót kuncogtam magamban. Madison, anélkül, hogy direkt csinálta volna, beindította a tervem első szakaszát.

– Akkor tehát ezen a hétvégén Bretinék búcsút mondanak a csomagolóanyagoknak? Megyünk kémérősen vásárolni, Marion? – fordult apa anyához.

Mindent visszapakoltam a kukába, apa pedig lefotózta (mintegy annak szemléltetésére, honnan indultunk, és hogy nem fogjuk ezentúl csinálni).

Anya közben kifaggatta a nővéremet, hol vásárol Prisca anyukája kimérősen, aztán így szólt:

– Viszlát, csomagolás, üdv, új szokások! Madison, Austin, ti velünk jöttök, hogy segítsetek kiválasztani a nektek megfelelő termékeket, mert a „hulladékmentes” egyenlő azzal, hogy „pazarlásmentes”. És befőttesüvegeket és más tárolóedényeket is beszerzünk, hogy elpakolhassuk, amit vásároltunk. Hát nem pompás?

– Én már bőven betöltöttem a küldetésem! – tiltakoztam. – Utánanézttem mindenfélének, statisztikákat mutattam be, kielemeztem a kukát...

– Nos, akkor azt is hozzáteheted a listádhoz, hogy közreműködtél tömérdek élelmiszer-csomagolás eltüntetésében. Remekül fog hangzani, amikor majd mindenki minket akar utánozni! – szögezte le apa.

Madison sötét pillantást vetett rám, a nagybátyám pedig megpróbált feltűnés nélkül kislisszanni a garázsból.

– És te is, Pierrick! – kiáltott utána anya, aki szemlátomást egyre jobban kezdte beleélni magát a kihívásba. – Szükségünk lesz az izmos karodra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

HARMINC NAP SZEMÉT NÉLKÜL (VAGY TÖBB)

Az érintett összevonta a szemöldökét, és rám nézett... a pillantásában minden volt, csak gyengédség nem.

Pedig világos, hogy a hulladékmentesség nem jön össze, ha nem fektet bele mindenki energiát.

Attól tartok, gigantikus lavinát indítottam útjára itthon!